

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Fazekas Ildikó Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Fazekas Ildikó ügyvéd) által képviselt I.rendű felperes neve(I.rendű felperes címe) I. rendű, II.rendű felperes neve(II.rendű felperes címe) II. rendű, III.rendű felperes neve(III. rendű felperes címe) III. rendű, IV.rendű felperes neve(IV.rendű felperes címe) IV. rendű, V.rendű felperes neve(V. rendű felperes címe) V. rendű és VI.rendű felperes neve(VI.rendű felperes címe) VI. rendű felpereseknek, a dr. Papp Antal ügyvéd által képviselt alperes neve(alperes címe) alperes ellen öröklési szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2011. június 2. napján meghozott 22.P.24.342/2007/27. számú ítélete ellen a felperesek részéről 28. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket, hogy fizessenek meg az alperesnek 15 napon belül - az I. rendű felperes 20.000 (Húszezer) forint, a II-IV. rendű felperesek személyenként 60.000 (Hatvanezer) forint, az V-VI. rendű felperesek személyenként 20.000 (Húszezer) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 450.000 (Négyszázötvenezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Ú.Gy. (továbbiakban: örökhagyó) az alperessel 2005. augusztus 4-én öröklési szerződést kötött, melyet **N.Gy-né dr.** közjegyzőhelyettes foglalt közjegyzői okiratba. Mivel az örökhagyó látóképessége korlátozott volt, az okirat készítésénél két tanú működött közre, akiknek a minősége, és személyi igazolványuk alapján személyi adataik, az okiratban feltüntetésre kerültek. A szerződésben az alperes kötelezettséget vállalt arra, hogy az eltartottról haláláig gondoskodik, biztosítja rendszeres étkezését, az ő és környezete tisztán tartását, betegsége esetén ápolja, gondozza, gyógykezelteti, amennyiben kórházi ápolásra szorul, a kórházban rendszeresen látogatja, valamint illő módon eltemetteti. Az örökhagyó kinyilvánította, hogy a kizárólagos tulajdonát képező **b.-i N.** utca 2. szám alatti ingatlanát halála esetére az eltartóra, az alperesre ruházza át. A szerződés 5. pontja tartalmazza, hogy az örökhagyó a szerződésben megjelölt ingatlanát, valamint halálakor meglévő valamennyi ingóságát, értékpapírjait, esetleges követeléseit az alperesre hagyja.

Az örökhagyó 2005. december 10. napján elhunyt. A hagyatéki leltár felvétele során arra adat nem merült föl, hogy az elvált családi állapotú örökhagyónak leszármazói vannak. A közjegyző az örökhagyó hagyatékát - a **b.-i** 215 hrsz. alatt nyilvántartott, **b.-i N.** utca 2. szám alatti belterületi ingatlant 6.500.000 forint értékben és **Sz.J.-né** jogutódjaként őt illető 6.518,97 Eurót - az öröklési szerződés alapján az alperesnek adta át. Az I. rendű felperes jogelődje ifj. **Ú.Gy.**, valamint a II-IV. felperesek az örökhagyó leszármazóiként a hagyatéki eljárás megismétlését kérték arra hivatkozva, hogy az örökhagyó haláláról nem

értesültek, és az alperes hamisan nyilatkozott arról, hogy tudomása szerint az örökhagyónak rokona nem volt. A megismételt eljárásban hozott határozatával a közjegyző a korábban hozott hagyatékátadó végzést hatályon kívül helyezte, majd újabb végzésével az örökhagyó hagyatékát ideiglenes hatállyal, az öröklési szerződés alapján ismét az alperesnek adta át. Tájékoztatta a törvényes örökösöket, hogy figyelembe nem vett öröklési igényüket perben érvényesíthetik. A hagyatékátadó végzés indokolása szerint az örökhagyó leszármazói, az örökhagyó és az alperes között létrejött öröklési szerződést nem ismerték el érvényesnek, ezért rendelkezett ideiglenes hatállyal a hagyaték átadásáról. Az ezt követően meghozott végzésével megállapította, hogy az ideiglenes hatályú hagyatékátadó végzés teljes hatályúvá vált, mivel a törvényes örökösök a megadott határidőben keresetet nem indítottak, illetve a per megindítását nem jelentették be.

Az I. rendű felperes jogelődje, valamint a II-IV. rendű felperesek keresetükben kérték, hogy a bíróság állapítsa meg az örökhagyó és az alperes között 2005. augusztus 4-én létrejött öröklési szerződés érvénytelenségét, és a hagyatékot részükre, mint törvényes örökösöknek adja át. Érvénytelenségi okként arra hivatkoztak, hogy az örökhagyó a szerződéskötéskor cselekvőképtelen volt, a szerződés a jó erkölcsbe ütközik, valamint több okból alakilag hiányos. Alaki hiányosság, hogy a közjegyzői okirat nem felel meg az 1991. évi XLI. törvény 129. § f) pontjában foglaltaknak, mert nem tartalmazza, hogy az örökhagyó akaratával egyezőnek találta az okiratban foglaltakat, továbbá az aláírásnál a tanúk e minősége és lakcíme feltüntetésre nem került (Ptk. 629. §-a). Mindezek mellett a közjegyző a szerződés aláírása előtt nem győződött meg a szerződést kötő fél állapotáról, cselekvőképességéről. A szerződés jó erkölcsbe ütközésével összefüggésben hivatkoztak arra, hogy az alperes röviddel a szerződés megkötése előtt szerzett tudomást az örökhagyó egészségi állapotáról, és helyzetét kihasználva rábeszélte őt a szerződés megkötésére, részéről szerződés szerinti teljesítés nem történt, mert az örökhagyó ellátásáról az önkormányzat gondoskodott, illetve szomszédai voltak segítségére.

Az alperes a kereset elutasítását kérte és valamennyi érvénytelenségi ok fennállását tagadta.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, és kötelezte a felpereseket, hogy fizessenek meg egyetemlegesen az alperesnek 437.500 forint ügyvédi munkadíjat. Rendelkezése szerint a le nem rótt 600.000 forint illetéket és az előlegezett 110.000 forint szakértői díjat az állam viseli. A tényállás körében az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az örökhagyó és felesége az 1990-es évek végén ismerkedtek meg az alperessel és közöttük baráti kapcsolat alakult ki, közös programokon vettek részt, látogatták egymást. Az örökhagyó házastársa 2001-ben elhunyt. Ezt követően az örökhagyó b.-i ingatlanát eladta, és leköltözött a korábban feleségével megvásárolt és hagyatékát képező **b.-i** ingatlanba, amit állandó ott-tartózkodásra alkalmassá tett és felújított. Az alperes **B-re** költözését követően is tartotta az örökhagyóval a kapcsolatot, gondoskodni kezdett róla, mivel ügyeit nehezen tudta intézni, és látása is megromlott, valamint rosszul hallott. 2002. július 2-án az O.-nál közös számlát nyitottak, erre érkezett az örökhagyó és az alperes nyugdíja is, továbbá erre a számlára került elhelyezésre az az összeg, amit az örökhagyó egy külföldi alapítványtól kárpótlásként kapott. A szerződéskötés körülményei tekintetében megállapította, hogy a szerződés aláírását megelőzően a felek felkeresték a **K. Kórház pszichiátriai gondozóját**, melynek 2005. augusztus 8-án kelt igazolása szerint az örökhagyó ügyei viteléhez szükséges belátási képességgel rendelkezik, és az igazolást a közjegyző az öröklési szerződést tartalmazó okirathoz fűzte.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a kereset valamennyi érvénytelenségi ok tekintetében alaptalan.

A Ptk. 656. §-a szerint az öröklési szerződés érvényességére az írásbeli végrendeletre vonatkozó rendelkezéseket kell alkalmazni. A Ptk. 625. § (1) bekezdésének rendelkezése alapján közvégrendeletet közjegyző vagy bíróság előtt lehet tenni, a Ptk. 626. §-a értelmében a közvégrendelet alaki érvényességére a közjegyzői okiratok érvényességét szabályozó rendelkezések az irányadók. A perbeli közokiratba foglalt öröklési szerződés megfelel a közjegyzőkről szóló 1991. évi XLI. törvény (továbbiakban: Kjtv.) rendelkezéseinek. Az örökhagyó egészségi állapota indokolta a tanúk közreműködését, ami szabályszerűen megtörtént. Önmagában az, hogy a tanúk adatai az okirat végén, az aláírásnál nem kerültek feltüntetésre, érvénytelenséget nem eredményez, ugyanis a Ptk. és a Kjtv. csak azt követeli meg, hogy a tanúkenti minőség és az alkalmazott tanúk személye beazonosítható módon, magából az okiratról kitűnjék. Ezért, amennyiben a tanúk adatait az okirat egyéb helyen tartalmazza, úgy azok feltüntetése az aláírás után nem szükséges. A Kjtv. 133. § (1) bekezdése szerint a közjegyzői okiratba foglalt végrendelet és más végintézkedés érvényességéhez a 117-132. §-okban foglalt érvényességi kellékeken kívül az szükséges, hogy a végrendelező személyesen jelentse ki végakarátát a közjegyző előtt, és ez magából a közjegyzői okiratról kitűnjék. **N.Gy-né dr..** vallomása megerősítette azt az okiratról kitűnő tényt, hogy nyilatkozatát az örökhagyó a 134. §-ban írt követelmény megtartásával tette meg és ez magából az okiratról (7. pont) is kitűnik. Mindezekre tekintettel a felpereseknek a közjegyzői okirat alakiságaira vonatkozó kifogásai alaptalanok.

A felperesek érvénytelenségi okként hivatkoztak az örökhagyó cselekvőképtelenségére. A perben szerzett orvosszakértői vélemény és a szerződés aláírása előtt szerzett igazolás ezt nem támasztotta alá, mert azok szerint az örökhagyó a szerződés megkötésekor ügyei viteléhez szükséges belátási képességgel rendelkezett. Az orvosi kompetenciába tartozó kérdés eldöntésénél a felperesek személyes előadása perdöntő nem lehet. A szakvélemény kiegészítése, újabb szakvélemény beszerzése nem volt indokolt, mert a szakértő véleményét az iratok és a perben kihallgatott tanúk vallomása figyelembevételével készítette el.

A felperesek a szerződés jó erkölcsbe ütközését arra alapították, hogy az alperes az örökhagyót félrevezetve, állapotát kihasználva vette rá a szerződés megkötésére, ezért jogait nem a törvényi előírásnak megfelelően gyakorolta. Ezzel kapcsolatos állításaikat a felperesek bizonyítani nem tudták. Az örökhagyó és az alperes közötti erős bizalmi viszonyt támasztja alá az a tény, hogy 2002-től közös számlájuk volt. **T.J.** és **F.L.** tanúk vallomása igazolja, hogy az örökhagyó és az alperes hosszú évek óta voltak jó barátságban, az alperes már a szerződés megkötését megelőzően is törődött az örökhagyóval. Az öröklési szerződés megkötése érdekében többször jártak közjegyzőnél, ez idő alatt az örökhagyó akarata nem változott. Egészségi állapota régóta rossz volt, abban azonban olyan változás nem volt, amiből az alperes arra következtethetett volna, hogy a szerződésbe foglalt kötelezettségeit csak rövid ideig kell teljesítenie. Önmagában az, hogy az örökhagyó törvényes örököseit az alperes nem nevezte meg a hagyatéki eljárásban, rosszhiszeműségét nem támasztja alá. **Ú.Gy.-né** tanú is úgy nyilatkozott, hogy az örökhagyó azt mondta neki, ha meghal az alperes fogja őket értesíteni, továbbá a helyi önkormányzatnál és a polgármesteri hivatalban sem tudtak arról, hogy az örökhagyónak vannak leszármazói. Mindezekre tekintettel a felpereseknek a szerződés jó erkölcsbe való ütközésre való hivatkozása is alaptalan.

Megalapozatlanul hivatkoztak a felperesek arra is, hogy az alperes szerződésben vállalt kötelezettségeit nem teljesítette. A perbeli adatok, valamint a tanúk vallomásából megállapítható volt, hogy a szerződéskötést követően az örökhagyó az önkormányzattól és **T.J.**től sem kapott segítséget, a tanúk látták, hogy az alperes a bevásárlásban, a ház körüli munkákban segített és az örökhagyót szállította. A mentőszolgálat igazolása is alátámasztja, hogy az örökhagyónak az

orvosi segítséget az alperes hívta, mellyel szemben a felperesek állításukat nem bizonyították.

Mivel a felperesek pervesztések lettek, az elsőfokú bíróság a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte őket az alperesnek járó, a képviselétével felmerült ügyvédi munkadíjból álló perköltség megfizetésére, melynek mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján állapította meg. A felperesek költségmentessége folytán le nem rótt illeték és az állam által előlegezett szakértői díj viseléséről a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (3) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperesek terjesztettek elő fellebbezést, melyben annak hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására, új határozat hozatalára utasítását, valamint az alperes perköltségben való marasztalását kérték. Álláspontjuk szerint az ítélet alapjául szolgáló bizonyítási eljárás nem volt teljes körű, és az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből téves következtetéseket vont le. Megállapította, hogy az örökhagyó számos megbetegedésben szenvedett, többek között látása is erősen korlátozott volt. A közokirat készítésénél kétségek merültek fel, ezért a közjegyző az aggályok tisztázása céljából szakértői igazolást kért, melynek dátuma 2005. augusztus 8. Erre tekintettel iratellenes az elsőfokú ítélet 5. oldal utolsó bekezdésében írt azon megállapítás, miszerint az örökhagyó állapotára vonatkozó igazolás beszerzésére a szerződés megkötése előtt került sor. A fellebbezéssel támadott ítélet közjegyzői okirattal kapcsolatos megállapításai kétségesek. Az öröklési szerződés a Ptk. 658. § (1) bekezdése és a Ptk. XLIX. fejezetének előírásai, valamint a Ptk. végrendeleti alakításokkal kapcsolatos előírásai közül jelentősége van a Ptk. 629. § (1) bekezdés b) pontjának, mivel a tanúk minőségének feltüntetése a közokiratból hiányzik. Tisztázatlan maradt, hogy az elkészült okirat közjegyző előtti felolvasása hiányában (16. sorszámú jkv. 3. oldal közepe) közokiratnak minősül-e, tekintettel arra, hogy az adott körülmény sérti a Kjt. 129. § e) pontjának előírását, melynek következtében a Kjt. 131. §-a által megállapított következmény létrejött. Ezért téves az ítélet indokolásának 5. oldal 4. és 5. bekezdésének szövege, ugyanis **N.Gy-né dr.** vallomásából az tűnik ki, hogy az aláíráskor az ellenjegyző közjegyző nem volt ott, ezért az elsőfokú ítélet megalapozatlan és törvényt sértő.

Kifogásolták a felperesek az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását, hogy az alperesnek és az örökhagyónak 2002-től közös számlája volt, mert erre nézve a perben bizonyíték nem merült fel. Ennek abból a szempontból van jelentősége, hogy a bankszámlaforgalom ellenőrzése nem történt meg, ezért az ítéletből nem tűnik ki, hogy az adott megállapítás min alapul. A felperesek határozottan és többször állították, hogy az alperes és az örökhagyó között a szerződéskötés előtt nem volt olyan bizalmi kapcsolat, ami a közös bankszámlanyitást alátámasztotta volna. Az örökhagyó részére az önkormányzat szociális segítségnyújtása tényként megállapításra került, az abból levonható következtetés azonban elmaradt. Hatósági igazolással alátámasztott körülmény, hogy az alperes által állított bizalmi kapcsolat alatt az örökhagyó segítségre szorult, melynek ellentmondását azonban az elsőfokú bíróság nem észlelte, ezért ítélete nincs összhangban a ténybeli megállapításokkal. Sérelmezték továbbá a felperesek, hogy az elmeorvosi szakvélemény és a boncolási jegyzőkönyv megállapításai között mutatkozó alapvető ellentmondások tisztázására irányuló bizonyítási indítványoknak az elsőfokú bíróság nem tett eleget, melynek következtében a tényállás alapvetően hiányos.

Az alperes ellenkérelmében helyes indokai alapján az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperesek másodfokú perköltségben marasztalását kérte. Álláspontja szerint a perben beszerzett elmeorvosi szakértői vélemény egyértelműen bizonyítja, hogy az örökhagyó az öröklési szerződés megkötésekor

ügyei viteléhez szükséges belátási képességgel rendelkezett. Utalt arra, hogy az elsőfokú eljárásban 16/A/2 szám alatt csatolt bizonyítási indítványa mellékletét képező földhivatali határozat alapján megállapítható, hogy a perbeli öröklési szerződés és mellékletei 2005. augusztus 5-én kerültek benyújtásra a földhivatalhoz. Erre tekintettel nyilvánvaló, hogy az örökhagyó szellemi állapotára vonatkozó orvosi igazolás keltezése téves, melynek azonban az ügy érdemi elbírálása szempontjából nincs jelentősége. A közjegyzői okiratból egyértelműen megállapítható, hogy az ügyletkötésnél tanúk működtek közre, akiknek e minősége az okiratból egyértelműen kitűnik, ezért az okirat 2. oldal utolsó bekezdése annak megtámadását nyilvánvalóan alaptalanná teszi. Dr. **N.Gy.-né** vallomása a közokiratba foglaltak aggályossá tételére nem alkalmas, a tanú ugyanis tévedett az orvosi igazolás időpontjával kapcsolatos nyilatkozatánál. A felperesi állítással ellentétben az elsőfokú bíróság tényszerűen állapította meg, hogy az örökhagyó és az alperes 2002-től közös számlával rendelkezett, amit az ellenkérelemhez másolatban csatolt okirat igazol. A beszerzett dokumentumok alapján az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a szerződés megkötését követően az örökhagyó sem az önkormányzattól, sem **T.J.**től nem kapott segítséget mindennapi életéhez. A felperesi állítással ellentétben az elsőfokú bíróság megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a felperesek nem tudtak olyan tényeket bizonyítani, amelyek kétséggé tennék, hogy az alperes az öröklési szerződésben foglaltakat teljesítette. A fellebbezési érveléssel ellentétben az elmeorvosi szakvélemény és az orvosi igazolásban foglaltak, valamint a boncolási jegyzőkönyvben tett megállapítások között ellentmondás nem fedezhető fel.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság eljárási szabályt nem sértett, a döntéshez szükséges bizonyítást lefolytatta, ezért az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló kérelem alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a bizonyítékok Pp. 206. § (1) bekezdésének megfelelő értékelésével helyesen állapította meg, a kereset tárgyában hozott érdemi döntése és annak indokolása is megalapozott.

Megalapozatlan a felpereseknek az a fellebbezési érvelése, hogy a perben beszerzett elmeorvosi szakvélemény és a boncolási jegyzőkönyv megállapításai között alapvető ellentmondások vannak. Az orvosszakértő a rendelkezésre álló valamennyi bizonyíték - köztük a boncolási jegyzőkönyv adatai - alapján nyilvánított véleményt az örökhagyó cselekvőképességéről. Véleménye aggálytalan, és annak helyességét megerősíti az örökhagyó személyes vizsgálatán alapuló, az öröklési szerződéshez csatolt 2005. augusztus 8-i keltezésű szakorvosi vélemény.

Helytálló a fellebbezés ateckintetben, miszerint téves az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy az örökhagyó állapotára vonatkozó igazolás beszerzésére a szerződés aláírása előtt került sor, mert a közjegyzői okirat kelte 2005. augusztus 4., az orvosi igazolás pedig 2005. augusztus 8-i keltezésű. Ez azonban a kereset érdemi elbírálása szempontjából jelentőséggel nem bír, tekintettel arra, hogy a közokirat érvényességének nem feltétele az ügyletkötő fél cselekvőképességének orvosi véleménnyel való igazolása. A felperesek hivatkozásával szemben az elsőfokú ítélet indokolása olyat nem tartalmaz, hogy a közokirat készítésénél kétségek merültek fel, és a közjegyző a felmerült aggályok tisztázása céljából kért szakértői igazolást az örökhagyó állapotára vonatkozóan. A közokiratot készítő közjegyzőhelyettes vallomásából kitűnően az örökhagyó cselekvőképessége tekintetében aggálya nem merült fel, amit egyértelműen alátámaszt annak ténye, hogy a felek nyilatkozata alapján a szerződést közokiratba foglalta. Az alperes előadása szerint a közjegyző azért javasolta orvosi igazolás beszerzését, mert idős személyek esetén előfordulhat, hogy utóbb cselekvőképességét kétségbe vonják.

A fellebbezésnek a közjegyzői okirattal kapcsolatos számos kifogására tekintettel utal az ítélőtábla arra, hogy a PK 85. számú állásfoglalás szerint az alaki fogyatékoságban vagy akarathibában szenvedő végrendelet érvénytelen ugyan, ez azonban az érvénytelenségnek olyan sajátos (relatív) formája, amely csak kifogás esetén vehető figyelembe, hivatalból nem. Ennek következménye, hogy a végrendeletet csak az érvényesített megtámadási ok alapján lehet érvénytelennek nyilvánítani. Ebből következően, a bíróság a végrendelet érvénytelenségét kizárólag a megtámadásra jogosult keresetében egyértelműen és határozottan megjelölt megtámadási ok alapján vizsgálhatja. A perbeli esetben az elsőfokú bíróság ennek megfelelően az öröklési szerződés érvénytelenségét kizárólag a felperesek által az elsőfokú eljárásban érvényesített megtámadási okok alapján ítélte meg. A felperesek fellebbezésükben az elsőfokú eljárásban nem érvényesített érvénytelenségi okokra is hivatkoztak, ami a másodfokú eljárásban a Pp. 247. § (1) bekezdése szerinti meg nem engedett keresetváltoztatás, ezért azokat az ítélőtábla döntésénél figyelmen kívül hagyta.

A felperesek az elsőfokú eljárás során a közjegyzői okirattal összefüggésben érvénytelenségi okként arra hivatkoztak, hogy a közjegyzői okirat nem tartalmazza a Kjtv. 129. § f) pontja szerinti kelléket, az aláírásoknál nem került feltüntetésre a tanúk minősége, neve és lakcíme, valamint a közjegyző a szerződés aláírása előtt nem győződött meg az örökhagyó cselekvőképességéről. Ezen érvénytelenségi okok tekintetében az elsőfokú bíróság döntése és annak indokolása is megalapozott. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel az ítélőtábla ezek vonatkozásában az elsőfokú bíróság indokolását a következőkkel egészíti ki:

A Ptk. 656. §-a szerint az öröklési szerződés érvényességére az „írásbeli végrendelet” vonatkozó rendelkezéseket kell az ott írt eltérésekkel alkalmazni. Téves a felperesek hivatkozása a Ptk. 629. § (1) bekezdés b) pontjára, mert az kizárólag az írásbeli végrendelet egyik formájára, az írásbeli magánvégrendeletre tartalmaz rendelkezést. A perbeli esetben a felek közokiratba foglalva kötöttek szerződést, melyre tekintettel annak alakiságaira nem az írásbeli magánvégrendeletre, hanem a közvégrendeletre vonatkozó rendelkezések az irányadók. A közokirat tartalmazza, hogy a szerződéskötésnél tanúk alkalmazására került sor, melyben a tanúk neve, azonosításukhoz szükséges személyi adataik és lakcímük feltüntetésre került. A Kjtv. olyan rendelkezést nem tartalmaz, mely szerint az okirat aláírásánál a tanúk vonatkozásában külön fel kell tüntetni tanúkénti minőségüket, valamint lakcímüket, melyre tekintettel a felperesek ezek hiányára alapított hivatkozása alaptalan. A Kjtv. 129. § e) pontja szerint a közjegyzői okiratnak tartalmaznia kell, hogy a fél a közjegyzői okiratot az akaratával megegyezőnek találta. E követelmény a szerződés 7. pontja szerint teljesült, mert annak tartalma, annak kifejezésre juttatása, hogy az okiratban foglalt ügylet megfelel a felek akaratának. A fellebbezésnek az okirat felolvasásának hiányára és arra való hivatkozása, hogy az okirat aláírásakor az ellenjegyző közjegyző nem volt jelen, újabb érvénytelenségi okok, amit az előzőekben kifejtettek alapján - meg nem engedett keresetmódosításnak minősül -, az ítélőtábla figyelmen kívül hagyott.

A szerződés nem, vagy nem megfelelő teljesítése nem érvénytelenségi ok, melyre tekintettel a felperesek érvénytelenségi okként megalapozatlanul hivatkoztak arra, hogy az alperes szerződéses kötelezettségének nem tett eleget.

A kifejtettek alapján az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta. Pervesztességükre tekintettel a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte a felpereseket az alperes részére másodfokú perköltség megfizetésére, ami az alperes képviselőjével felmerült a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése szerint a pertárgy értéke alapján megállapított ügyvédi munkadíj. Mivel a felperesek nem egységes pertársak, az ítélőtábla ennek megfizetésére a felpereseket külön, a törvényes örököskénti

részesedésük arányában kötelezte. A II-III. és IV. rendű felpereseket örökrészük arányában terhelő fellebbezési illetéket költségmentességükre figyelemmel a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14 §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2013. június 27.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.
a tanács elnöke

. Hegedűs Mária s.k.
előadó bíró

Dr. Baloginé dr. Faiszt Judit s.k.
bíró

A kiadmány hiteléül:
Háló Sándorné
tisztviselő